

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *“No ļauniem, bezdievīgiem, trakiem un bezatbildīgiem cilvēkiem atbrīvo mūs, Kungs un Dievs!”*

Dārgie Kristus draugi!

Esam pārdzīvojuši ļoti dramatisko 2025. gadu, kas bija caur pāvestu Francisku pasludināts par Jubilejas “Cerības gadu”, lai nestu pasaulei zaudēto cerību atgūt mieru. Jaunais 2026. gads katoliskajā Baznīcā ir pasludināts par sv. Asīzes Franciska gadu, svinot viņa nāves 800 gadu jubileju. Sv. Francisks ir kļuvis par miera vēstnieku visiem labas gribas cilvēkiem, arī nekristiešiem, kuri viņu atzīst par izcilu miera sludinātāju. Man bija laime lūgties pie sv. Franciska nāves un kapa vietas Asīzē mana svētceļojuma laikā 2025. gada 20. oktobrī.

Nu ir nodzīvots arī jaunā 2026. gada 1. mēnesis, kas visā Eiropā iezīmējās kā ļoti auksts ziemas laiks, ko sevišķi izjūt Ukrainas tauta sabombardētajās mājās bez elektrības, ūdens un apkures. Ir pagājis trakā Amerikas klauna jeb prezidenta Trampa postošais valdīšanas 1. gads, kas ir nesis tik daudzām tautām arī Eiropā lielu postu un šķelšanos. Diemžēl Eiropa vēl arvien nevar saliedēties un atbrīvoties no Amerikas atkarības gan politikā, gan ekonomikā, kā tas līdzīgi vēl nesen bija ar atkarību no Krievijas milzīgas ietekmes visā pasaulē. To ir grūti aptvert ar skaidro prātu, kā mūsu civilizācijas uzplaukuma gadsimtā daži demonoīdi jeb dēmonu varas un naudas kāres apsēstie diktatori spēj savai ietekmei pakļaut visu zemeslodi. Un tomēr tā ir realitāte, kurā jau 4 gadus cieš un cīnās par savu izdzīvošanu Ukrainas tauta, kuru Krievijas agresori cenšas nosaldēt un iznīcināt. Bet Tramps, kurš pirms gada solīja saviem apmātajiem vēlētājiem izbeigt šo genocīdu 24 stundu laikā, nemaz nevēlas ar reāliem darbiem pierādīt to, ko visu laiku liekulīgi muld vārdos, ka viņš vēlas mieru Ukrainā un visā pasaulē, jo pats uzbrūk citām zemēm un izraisa jaunus karus. Šis Putlera aģents pilnībā imitē sava “slepenā priekšnieka” stratēģiju un ir sagrāvis jebkādu uzticību Amerikai kā Eiropas un arī Latvijas partnerim, sevišķi NATO drošības jautājumos.

Drošības vairs nav pasaulē, tā ir tikai pie Dieva!!! No 18.-25.01. mēs lūdzāties Baznīcā par kristiešu vienotību. Latvijā ir laba tradīcija pēc dievkalpojuma dziedāt uzsaukumus jeb suplikācijas “Svētais Dievs”, kuru starpā tiešām gribētos pievienot šo vienu: *“No ļauniem, bezdievīgiem, trakiem un bezatbildīgiem cilvēkiem atbrīvo mūs, Kungs un Dievs!”* 24.01. mūsu dievnamā bija skaists Ekumenisks dievkalpojums, kurā valdīja sirsniņa un draudzīga atmosfēra, kas turpinājās arī nelielā agapītē draudzes mājā. Man personīgi bija liels prieks redzēt

baznīcā un pie galda arī mazo Edvardiņu, kuru nokristījām nesen pagājušajos Kristus Dzimšanas svētkos. Diemžēl viņš ir vienīgais nokristītais bērns pagājušajā gadā, kad agrāk bija vairākas kristības. Ar skumjām sev jautāju, kāpēc pieaug bezatbildība no mūsu draudzes cilvēku puses, kuri nerūpējas par savu bērnu ievadīšanu kristīgajā dzīvē. Vairāki bija pieteikuši kristības, pat jau tika izvēlēts kristības datums, bet tad pēkšņi viņi pazuda miglā, pat vairākos gadījumos neko nepaziņojot. Sevišķi par problēmu kļūst krustvecāku jautājums, jo Baznīcas likumi, kas visiem priesteriem ir vienādi jāievēro, paredz vismaz vienu katoļticīgo krustvecāku, kas būtu arī iestiprināts, ne tikai nokristīts un iesvētīts. Ir jābūt pilnīgam ievadīšanas kristietībā ciklam, lai drīkstētu kļūt par pilntiesīgu krustvecāku. Pretējā gadījumā, ja iztrūkst Iestiprināšanas sakraments, jeb ir citas konfesijas izvēlētais krustvecāks, tas var būt vienīgi par Kristības liecinieku. Un tas nav mans personīgais untums vai prasība, tā ir Baznīcas prasība, ko es nedrīkstu ignorēt. Vienmēr cenšos mierīgi to paskaidrot tiem, kuri zvana par kristībām, bet visbiežāk tas laikam viņiem nepatīk, jo tiem nav svarīgas Baznīcas lietas, tikai formāla Kristība, ar ko arī beidzas bērniņa garīgās dzīves attīstība. Tur būtu vajadzīga pamatīga pašu vecāku apmācīšana, kuri visbiežāk paši labākajā gadījumā ir tikai nokristīti tradīcijas pēc. Aicinu pieaugušos uz katehēzi sakārtot savas attiecības ar Dievu un tuvāko.

Šogad Lielais Gavēnis sāksies ļoti agri: 18.02., līdz ar to paplašinot liturģisko kalendāru februārī, kurā ir vairāki svēti datumi — Sveču diena 2.02., sv. Blazeja, kakla un elpošanas slimnieku aizbildņa, diena 3.02., sv. Agates, ugunsdrošības aizbildnes diena 5.02. un liela lūgšanu diena par slimniekiem 11.02., Lurdas Dievmātes svētkos. Izmantosim februāra mēnesi vairāk garīgai dzīvei, lai nestu palīdzību arī miesai.

Veselību, izturību un ticības stiprinājumu! *Pr. A. S.*

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Cik interesanti, kā vērtības mainās bērniem pieaugot. Pusaudžu vecumā jaunieši iet pret straumi — likumi nav rakstīti viņiem. Jaunības maksimālisms un pārliecība, ka viņi noteikti dzīvos citādi, labāk nekā “senči”, liek lauzt noteikumus un nosirmot vecāku matiem. Vecāku brīdinājumi, tikumiskā un reliģiskā audzināšana šķiet tikpat neinteresanta un garlaicīga kā Andreja Upīša romāns “Zaļā zeme”.

Ko darīt mums, vecākiem? Esmu izgājusi cauri vairākām stadijām — esmu runājusi, dusmojusies, pēc tam mocījusies sirdsapziņas pārmetumos. Šobrīd cenšos pieņemt notiekošo. Reiz aizdomājos, ka mana grēksūdze jau vairākus gadus ir par un ap nespēju sadzīvot ar mūsu bērniem. Tomēr es ļoti ceru un ticu, ka kaut kur dziļi, dziļi bērnu sirdīs ir saglabājusies

svētdienas skolas mācība, mūsu sarunas par Dievu.

Mēs ļoti gaidām savu bērnu atgriešanos, tomēr šobrīd saprotam un cenšamies pieņemt to, ka viņi izlido no ligzdas un vairs nav apturami. Taču šāda pieņemšana bez Baznīcas nav viegla. Arī man ir bail no nosodījuma, bail saņemt pārmetumus par bērnu audzināšanu. Bail, ka cilvēki teiks: redz, kā — vecāki baznīcā iet, bet bērni nedzīvo kristīgu dzīvi; re, nav pratuši bērnus kristīgi izaudzīnāt.

Un tomēr — atkal un atkal es saņemu atbalstu draudzē, saņemu atbalstu no sava garīgā tēva. Cik labi ir apzināties, ka kāds tevi pieņem tādu, kāds esi. Šādos brīžos arī es mācos pieņemt mūsu bērnus ar viņu izvēlēm un kļūdām. Dievs mūs mīl tāds, kādi mēs esam — ar mūsu vājībām un kļūdām, vienmēr palīdzēdams piecelties no kritieniem, kad saucam pēc palīdzības. Sekosim arī mēs šim skaistajam piemēram, vismaz savās ģimenēs!

Rita Ķepure

Ziemas skaistums

Daugavas aizsnigušais plašums vakaros pārklājas ar koši sarkaniem un oranžiem saules stariem. Pa dienu saule piepilda plašumus ar spilgtu baltu gaismu. Ziemā mani šogad īpaši lutina ar savu aukstumu un krāšņumu. Aktīvā atpūta dabā nav atstāta novārtā. Aukstums nemaz nav traucējis izbaudīt ziemas priekus. Šoziem slēpes tiek deldētas ar pilnu sparū. Arī slidām rūsa ir noņemta. Atrodu iespēju uz Daugavas atsegtās ledus kārtas ieslidināt pirmās švīkas, atceroties bērībā apgūtās daiļslidošanas kustības. No vienas puses aukstums man iztukšo maciņu, lai segtu visas izmaksas par siltumu. Bet tai pašā laikā ziema rada daudz prieka un laimes sajūtas. Visiem pietiek vietas uz Daugavas visādām nodarbēm. Kāds retais slēpo, kāds slido, kāds izmanto iespēju izstaigāties, baudot saulaino dienu. Lielvārdes parka kalniņš liekas ir pārslogots. Ar apbrīnu noskatos, kā tik daudz bērnu spēj sadalīt un priecāties par mazo kalnu parka vidū. Kalna virsma liekas jau nobraukta līdz melnumam. Lielvārdē šoziem ir sniegoto kalnu deficīts. Pat ne visai piemērotā mūsu baznīcas nogāze ir atrasta par labu esam bērnu izklaidēm. Neliels vietējais bērnu bariņš ar savām ragutiņām arī to paspējis iekarot. Priesterim atliek vien nopūsties un cerēt, ka zem sniega paslēpušais zālājs spēš izturēt šo slodzi.

No rīta pamanu, ka koki ir izgreznoti ar baltu sarmu. Aukstums ir tikai pieņemams spēkā. Izskriet ar suni pa čerkstošo sniegu ir viena jautrība. Liekas tikai suns ik pa brīdi pieklibo, norādot, ka man arī vajag kādu ziemas zābaciņu. Šī ziema laikam karsta ir tikai fotogrāfiem, kuri vēlas iemūžināt Latvijas ziemas ainavas ar grezno Dieva rotājumu. Nezinu, kad nu tāds skaistums apciemos mūs atkal.

Aukstums ir pierunājis daudzus draudzes locekļus palikt mājās. It īpaši darba dienu vakaros baznīcas soli palikuši tukši. Varbūt vēl tumšie un aukstie vakari neuzrunā daudzus uz garāku pastaigu līdz dievnamam, lai gan no tuvajiem “Avotiem” ir tikai 3 minūšu gājieni. Lielvārdē vēl nav tāds sabiedriskais transporta tīkls kā Rīgā. Visur jātiek galā ar pašu spēkiem. Baznīca pat pie lieliem aukstumiem

tiek kurināta un gaida savus draudzes locekļus. Baznīcā sveces svinīgi katru vakaru tiek iedegtas, mūzika skan. Priesteris viens kā orķestris cenšas visu izdarīt vienlaicīgi. Lielvārdes draudzes baznīca ik vakarus ir sagatavota lielām viesībām. Telpas izgreznotas, galds saklāts, bet ciemiņi nav atnākuši. Līdzjūtu mūsu draudzes gana sirdij, kad viņam bieži nākas svinēt sv. Misi tukšajā dievnamā, kuras apsildīšanai aiziet liels granulu daudzums it kā pa tukšo. Un es redzu prieku viņa acīs kaut par vienu avi, kas atnāk uz dievkalpojumu, kuru viņš dažreiz pats atved un aizved uz mājām... Gribēju sev šogad novēlēt, lai tikai iemītā taciņa līdz baznīcai neaizsniegt manā galvā.

Saulriets

Aiz egļu piramīdām
Sārta saule riet
Un ziemai acīs
Sniegu rožu krāsā met.

Vējš saltām rokām
Tumšu segu sedz,
Ar zvaigžņu dzirkstīm
Debess velvi pogā.

Nāk auksta nakts
Un sāli rētās ber,
Lai sūrst, lai sāp,
Lai neaizmirsti.

Rita Bobkova

Barikāžu laiks manās atmiņās

Toreiz, 90. gados dzīvoju Rīgā un strādāju iekšlietu sistēmā tagadējā Centra rajona, toreizējā Kirova rajona iekšlietu daļas pasu nodaļā. Biju vecākā inspektore, pasu daļas priekšnieka vietniece.

Milicijā sāku strādāt 1980. gadā par nepilngadīgo lietu inspektori turpat Rīgas Centra rajonā. Tā kā tajos laikos centrā mēdza pulcēties nepilngadīgie izklaižu meklētāji, nepilngadīgo lietu inspektoriem bija nenormētas vakara dežūras, kas varēja ieilgt pāri pusnaktij. Diezgan bieži piederīgajā rajonā naktīs tika atrasti klaiņojoši bērni, kurus tad bija jānogādā pēc piederības - vecākiem, iereibušos uz ārstniecības iestādēm vai uz bēdīgi slaveno Alises ielu, tāpēc briesmīgākais murgs man bija durvju zvana skaņa naktī pie durvīm ar tekstu – ģērbies, lejā gaida mašīna, atradām tev darbu. Vēl ilgi pēc tam naktīs trūkos augšā aukstos sviedros, jo likās, ka atkal skan durvju zvans. Vakara dežūras līdz 24:00 trīs reizes nedēļā, ieskaitot sestdienu un svētdienu, bija pamatīga slodze.

Pēc bīstamā gadījuma inspekcijas darba telpās, kad man brīnumainā kārtā izdevās atvairīt kāda uzskaitē esošā gandrīz 18 gadus veda jaunieša uzbrukumu, kas pēc tam izrādījās ilgi un neseismīgi meklētais sērijveida slepkava, inspektorēm pēc 20:00 bija jāatrodas dežūrdalā.

Atšķirībā no pārējiem Rīgas mikrorajoniem mums bija diezgan liels procents latviešu tautības darbinieku, bet netrūka arī dažādu īpatņu no plašajām PSRS ārēm.

Atceros kādu dežuranta palīgu, kas uz Latviju bija atceļojis no Čukotkas. Es kā lelle savā miliča formā sēdēju blakus atbildīgajam dežurantam, vietējam krievam no Latgales, un, tā kā uz to brīdi nebija ko darīt, jauki pļāpājām par saviem laukiem,

par Latgali, par to, kad kurš brauks apciemot vecākus, un citām kopīgām lietām. Čukotkas krievs klausījās mūsu sarunu, tumšās acis spolēdams. Kad es paziņoju, ka šo piektdien braucu uz Latgali, viņš sāka uztraukties, ka es tak nepagūšu pirmsdien uz darbu, jo man tak vismaz nedēļu turp un nedēļu atpakaļ būs jābrauc, un auksti tak arī esot, es tanī "čumā" nosalšot. Pat abi ar dežurantu nespējām čukotkietī pārliecināt, ka mēs Latvijā dzīvojam mājās. Viņš neticēja. Ieteicu viņam aizbraukt ekskursijā pa Latviju un paskatīties, kur viņš atrodas, bet čukotkietis gribēja uz Maskavu, jo tā bija vienīgā civilizētā vieta visā pasaulē. Visvairāk mani fascinēja tā pārliecība par savu taisnību un citas realitātes ignorēšanu. To mēs pieredzam arī mūsdienās Ukrainas notikumu kontekstā.

Pēc gadiem, sapratusi, ka mana veselība vairs neļauj strādāt tik saspringtā ritmā, pārgāju uz pasu sistēmu ar normētu darba laiku. Tur piedzīvoju Atmodu, mēģināju dibināt Tautas Frontes nodaļu milicijā. Tomēr Kalnietes kundze noraidīja manu projektu, jo Iekšlietu sistēmai jābūt neitrālai. Tāpēc aprobežojos ar Tautas Frontes avīzes "Atmoda" piegādi kolēģiem.

Barikāžu laiks palicis atmiņā ar nenoteiktības un tuvu briesmu sajūtu. Toreiz ziema nebija tik auksta kā šogad. Rīga bija tukša un klusa. Kopā ar sētnieku samesta netīra, kūstoša sniega čupām pilsētā valdīja bailes. Naktīs nereti dzirdēja šāvienus, pāri pilsētai riņķoja armijas helikopters. Kolēģi stāstīja, ka tas bieži riņķo virs milicijas darbinieku dzīves vietām. Reiz, ierodoties ministrijā ar kaut kādiem svarīgiem papīriem, redzēju dienesta kabinetā lodes caursautu logu, bet kādā pēcpusdienā helikopters riņķoja virs mana dzīvokļa toreizējā Leņina ielā. Atceros to sajūtu, kad likās, ka uz mani nomērķēts šaujamierocis. Lidaparāts bija nolaidies gandrīz līdz mana dzīvokļa logam, ierāvos dzīvojamās istabas kaktā un stāvēju tur kamēr helikopters aizlidoja. Tā aktivizējās "trešais spēks" - daži milicijas darbinieki kopā ar armijniekiem.

Pirmajā barikāžu dienā organizējās visa Latvija. Lauksaimnieki ar tehniku, rīdzinieki sargāja Jēkaba ielas ēku, saimnieces gatavoja ēdienu aizstāvjiem, dega uguns kuri, tauta dziedāja. Ar draudzeni bijām nolēmušas arī aiznest kādu cienastu. Bet viņa atnāca pie manis un paziņoja, ka esot visu apskatījusi, ēdiena tur esot daudz, pat klimpu piena zupu esot atnesuši.

Tad sekoja šaudīšanās pie Iekšlietu ministrijas, televīzijas ēkas ieņemšana, gāja bojā cilvēki, kas gluži nejauši gadījās tuvumā kā kolēģis Konoņenko, iecirkņa inspektors. Viņa sieva strādāja mūsu nodaļas sekretariātā. Nāves tuvums, cerības, šaubas – vai izturēsim, vai varbūt mūs visus sagaida sistēmas sods... Podnieka nāve, neētiskā reportāža no operāciju zāles, kad ārsti mēģināja glābt mirstošo; kolēģi, kuri aizrautīgi metās OMON izdarībās. Arī OMON komandieris bija milicijas darbinieks Kirova rajonā. Krasa šķelšanās kolektīvos un kopienās.

Tomēr laiks un Dievs visu salika savās vietās. Uzvarēja ticība savai tautai, tās spēkam, bet liela nozīme bija tam, ka Kremli izņēmuma kārtā valdīja

lojāls cilvēks, kura vārds bija Mihails Gorbačovs.

Rita Bobkova

Lai visi ir viens (Jņ 17, 21)

Šis rakstiņš top teju kristiešu vienotībai veltītās nedēļas beigās. Katru gadu cenšos pievienoties šai lūgšanai, lasīt "Mieram Tuvu" piedāvātās apceres. Citiem vārdiem sakot, vēlos patiešām "pieslēgties" šai iniciatīvai, uz kuru aicina pats Kristus, vēloties tādu vienotību Baznīcā, kāda tā ir starp Viņu un Tēvu, taču man nekad tas pa īstam nav izdevies.

Esmu domājusi, kāpēc tā. Manuprāt, viens no iemesliem ir vienotības pieredzes trūkums. Vienīgais patiesas vienotības piemērs, kas nāk prātā, ir vienotība starp māti un vēl nedzimušu bērniņu, ko viņa nēsā zem sirds. Šīs ilgotās saskaņas trūkst gan ģimenēs, gan sabiedrībā kopumā. Pat ja tā rodas, visbiežāk tā ir nepilnīga un ierobežota kādos apstākļos vai arī pārejoša. Taču - vai nedomāju pārāk miesīgi?

Jēzum nebūtu jālūdz pēc vienotības, ja nebūtu notikusi šķelšanās, kas, par nožēlu jāatzīst, sākas cilvēka sirdī. Diemžēl cilvēkā ir nebeidzama nosliece uz ļaunumu. Nosliece grēkot. To atklāj ne tikai pestīšanas vēsture. Vēl precīzāk un skaidrāk tā jaušama manī pašā. Arī apustulis Pāvils saka: "Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne." (Rom 7, 18)

No vienas puses, izklausās bezcerīgi, taču, no otras - cerība nemirst, un šo cerību aizvien dāvā pats Kungs. Jēzus atgādina: "Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolicis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsiet Manā Vārdā, Viņš jums dos." (Jņ 15, 16) Tātad šī vēlme un ilgas pēc vienotības nenāk no mums, tās mūsos iesējis Svētais Gars, kurš ir visspēcīgāks šīs dziļās sirds ilgas piepildīt. Vecais cilvēks nespēj sadzirdēt Svētā Gara iedvesmas, bet Jaunais, piedzimis Kristības sakramenta ūdeņos, tiek Svētā Gara vadīts un veidots.

Tomēr šī nostāja nav pasīva. Jā, Dievs ir visa labā sākums un avots, taču mums, cilvēkiem, jālīdzdarbojas debesu valstības celšanā, un nav cita veida kā vien šis: "Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu." (Jņ 15, 17) Jāmīl, taču ne savā spēkā, jācīnās pret grēku un sašķeltību, taču ne savā spēkā. Arī vienotību starp kristiešiem neieņemsim savā, bet tikai Dieva spēkā, jo tā ir Viņa iecere, un Viņš var visu.

Vienotība bez Dieva nav iespējama, vienotība bez Pestītāja ir utopija, taču Viņā tā ir reāla un dzīva, un esmu to piedzīvojusi gan ģimenēs, kad tajās valda Kristus, gan Baznīcā, kura kopā lūdzas.

Noslēgšu ar "Mieram Tuvu" publicēto lūgšanu: "Kungs Jēzu, Tu mūs visus, neraugoties uz mūsu atšķirībām, esi sapulcējis kopā, lai mēs kļūtu par Tavu ģimeni un Tavu Baznīcu. Saskaroties ar tik daudzām situācijām uz zemes, kur cerības vietā ir stājies izmisums un kur sirdis ir ievainotas, atjauno mūsu cerību uz Svētā Gara darbu, lai mainītu pasauli. Iedrošini mūs darīt šo cerību zināmu visiem un visur. Tu esi patiesā Gaisma, kas aizdzen grēka tumsu un liec mūsu sirdīs atspīdēt Tavas mūžīgās mīlestības priekam un cerībai. Amen."

Signe Liekniņa

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē februārī

Svētdienās:
10:00 – Vissvētākā
Sakramenta
uzstādīšana;
10:20 –
“Rožukroņa
lūgšanas;
22.02.: 10:40 –
“Rūgtās asaras”
dziedājums;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

Krustaceļš Gavēnī: trešdienās, piektdienās un
sestdienās (draudzes Krusta ceļš) pl. 17:00 pirms
sv. Mises.

2.02. – Kunga Prezentācijas templī svētki (Sveču diena):

18:00 – Sv. Mise ar sveču
svētīšanu un Gaismas
procesiju.

3.02. — sv. Blazija diena:

pl. 18:00 — Sv. Mise un svētība ar sv. Blazija
svēcēm kakla un elpošanas ceļu slimniekiem.

5.02. — Sv. Agates diena un Mēneša pirmā ceturtdiena:

pl. 18:00 — Sv. Mise kopīgā nodomā
par draudzes dzīvajiem locekļiem,
kurā tiks pasvētīta sv. Agates maize
un ūdens, un Svētā Stunda.

06.02. — Mēneša pirmā piektdiena:

pl. 18:00 — Sv. Mise un Jēzus Sirds
dievkalpojums.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un 34.

Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana sv.
Mises laikā pl. 18:00. Pēc sv. Mises —
Rožukronis par slimniekiem
Vissvētākā Sakramenta priekšā.

17.02. — Aizgavēņa vakarā: Pankūku balle pēc sv. Mises pl. 18:00.

Lūgums atnest maziņu “groziņu” ar pašceptām
dažāda veida pankūkām.

18.02. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto
pelnu kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez
gaļas un piena produktiem (izņēmums: mazi
bērni, veci un slimi cilvēki). Atļauta 1
ēdienreize līdz sātām.

**Aicinu pieteikt bērnus uz
Svētdienas skolas nodarbībām,
gatavojoties uz pirmajiem svētajiem
sakramentiem!**

Aicinu pieteikties arī uz katehēzes nodarbībām
pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv.
Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams
piedalīties arī brīvklauštājiem! Sakārtojiet laicīgi
savu garīgo dzīvi!

Sirsnīgi sveicam Šūpla dienā:

Leilu Butāni (10.02.); mūsu
arhibīskapu Zbigņevu
Stankeviču (15.02.); Annu
Ļesņečenoku (16.02.); Hubertu
Vēveru (18.02.); pr. Ivaru
Babri (23.02.); ministrantu Edgaru Čubatjuku
(23.02.), Liliju Dambi (28.02.). u.c.

Vissirsnīgākie sveiciens

manam onkulim, Rīgas sv.
Antona draudzes prāvestam
monsinjoram Oļģertam
Daļeckim lielākajā dzīves 90
gadu jubilejā (2.02.). Lai
Labais Pestītājs atalgo visus
viņa lielos darbus Dieva
godam un Latvijas Baznīcas
labā, stiprina viņa veselību
un dāvā iespēju vēl kalpot
Kristus druvā saskaņā ar
Kunga gribu!

Plurimos annos, dārgo onkuli Oļģert!

Lielvārdes prāvests Andris Solims un draudze

24.01.2026. Jelgavas katedrālē Rīgas
metropolīts arhibīskaps Zbigņevs
Stankevičs, asistējot bīskapiem Edvardam
Pavlovskim un Andrim Kravalim, iesvētīja
par priesteri Jelgavas diecēzes diakonu
Vladimiru Veļičko, kurš nāk no Elernes
draudzes. Sirsnīgi sveicam jauno Kristus
kalpu un vēlam sv. Gara vadību viņa
kalpošanā Latvijas Baznīcai!!!

Pazemīgi lūdzam ziedot dievnama rēķinu apmaksai!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

